

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.895 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asiel-beleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 april 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 mei 1970 te Jaroslavl.

Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 19 februari 2007, verklaarde er zich op dezelfde dag voor het eerst vluchteling. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van verzoekster, zowel het vluchtelingenstatuut als de subsidiaire beschermingsstatus, bij beslissing van 4 juni 2007, verstuurd op 6 juni 2007. Bij arrest van 25 oktober 2007 met nummer 3.037 van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen wordt aan verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 24 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in.

Op 27 november 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 24 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister tot de weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die haar op 24 april 2008 ter kennis gebracht werd en gemotiveerd is als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 19/02/2007 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 06/07/2007 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat betrokkene haar asielaanvraag volledig baseerde op de motieven die door haar partner M.A. (...) werden aangehaald en in het kader van zijn asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omwille van het bedrieglijk karakter van zijn asielmotieven; betrokkene op 27/11/2007 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene bij haar tweede asielaanvraag een medisch attest voorlegt om te bewijzen dat zij destijds wel degelijk in het ziekenhuis werd opgenomen en zij een miskraam had gehad; uit haar administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens haar vorige asielprocedure voor het CGVS ontkende ooit door de politie te zijn geslagen met als gevolg een miskraam te hebben gehad; van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht haar relaas op een zo volledig mogelijke en eerlijke wijze uiteen te zetten; het document dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag voorlegt tegenstrijdig is met de verklaringen die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag aflegde; deze vaststelling de geloofwaardigheid van het document en haar verklaringen ondermijnt; dit document dan ook de essentie (bedrieglijke verklaringen) van de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV inzake haar vorige asielaanvraag in positieve zin kan wijzigen, betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van “het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.”

2.1.1. Verzoekster betoogt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in bovenvermelde rechten. Zij meent dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieraan niet voldoet. In een eerste onderdeel van het middel tracht verzoekster uiteen te zetten dat zij zich rechtstreeks kan beroepen op de grondrechten zoals die voortvloeien uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten. In dit verband verwijst

verzoekster op algemene wijze naar richtlijn 2004/83 en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In een tweede onderdeel tracht verzoekster uiteen te zetten dat zij conform de principes uit haar eerste onderdeel recht heeft op een onderzoek van de feiten door het jurisdictioneel orgaan dat haar beroep behandelt en dit omwille van het feit dat de natuur van een asielaanvraag een actuele beoordeling dient in te houden op het moment van de finale beslissing. Volgens haar wordt dit recht beperkt omdat zij geen nieuwe stukken en een geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dit zet verzoekster uiteen aan de hand van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). In een laatste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en beroept zij zich op artikel 47 van het handvest.

2.1.2. Na lezing van de theoretische beschouwingen van verzoekster over de procedure-regels en grondrechten in het nationaal recht betreffende het EU-gemeenschapsrecht, volgens verzoekster vervat in de “Rewe Comet formule” en de vaststelling dat verzoekster zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de “richtlijn 2004/83” zodat deze onderdelen in die mate onontvankelijk zijn bij gebreke aan een uiteenzetting van een rechtsregel, voert verzoekster ondermeer de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad wijst verzoekster erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig aangevoerd kan worden. Immers, vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; *R.v.St.*, nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

2.1.3. In de mate dat verzoekster de schending van artikel 13 EVRM aanvoert om hieruit een grondrecht op een beroep in volle rechtsmacht af te leiden, toont verzoekster niet aan dat er een recht op beroep met volle rechtsmacht “als algemeen beginsel” bestaat. Daarenboven wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekster erop dat, om ontvankelijk te zijn een middel dat uit een schending van artikel 13 EVRM afgeleid is, moet aangeven welk ander door dat Verdrag gewaarborgd recht dreigt te worden geschonden. Weliswaar wordt artikel 13 EVRM in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM. Toch kan te dezen artikel 6 EVRM niet worden aangevoerd, zoals uit 2.1.2. blijkt. Bijgevolg is dit onderdeel niet ontvankelijk.

2.1.4. De Raad wijst verzoekster erop dat de bevoegdheidstoewijzingen door artikel 39/2 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van tweeërlei aard zijn:

- op grond van paragraaf 1 van artikel 39/2 treedt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen op wanneer hij, in zaken van asiel en subsidiaire bescherming, uitspraak doet op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal; het betreft de bevoegdheid die voorheen, in asielzaken, aan de Vaste Beroepscommissie was toegewezen;
- op grond van paragraaf 2 van hetzelfde artikel treedt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen op als annulatierechter, wanneer hij uitspraak doet over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; het betreft de bevoegdheid die voorheen aan de Raad van State was toegewezen.

In casu betreft het een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is de beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. Wat in casu het geval is. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen maar houdt de Raad een wettigheidstoezicht. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is

Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in haar overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtcollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet ondermeer mee belast om als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou

doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan. Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. De Raad benadrukt eveneens dat in het door verzoeker geciteerde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., nr. 222/86, 15 oktober 1987) slechts gesteld wordt dat een beroepsprocedure moet voorzien worden met het oog op de toetsing van de wettigheid van een beslissing aan het gemeenschapsrecht en, los van de vraag of het gemeenschapsrecht in casu toepasselijk is, er geen discussie bestaat over het feit dat de Raad een wettigheidstoetsing kan doorvoeren.

In dit verband is het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet duidelijk hoe de beschouwingen van verzoekster de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat haar belang is bij de door haar geuite kritiek. Dit te meer nu verzoekster nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen of een andere beslissing zouden teweeg-brengen. Evenmin toont verzoekster in concreto aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van haar rechten.

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekster niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollège niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

2.1.5. In zoverre verzoekster het schriftelijk karakter van de rechtspleging aanvecht, wijst de Raad de partijen erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in overweging B.28.1. gesteld heeft dat het hoofdzakelijk schriftelijk karakter van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in het tweede lid van artikel 39/60, geen afbreuk doet aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

2.1.6. Wat betreft de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB C 364, 18 december 2000, 1), dient de Raad vast te stellen dat dit Handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het Handvest geen bindend rechtsinstrument (zie ook R.v.St., beschikking niet toelaatbaar, nr. 2.058 van 4

februari 2008, R.v.St., beschikking niet toelaatbaar R.v.St., nr. 2.056 van 4 februari 2008). De Raad wijst er eveneens op dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in zijn arrest van 27 juni 2006 (zaak C-540/03) in overweging 38 uitdrukkelijk stelt dat het Handvest van de grondrechten geen bindend rechtsinstrument is, maar dat de communautaire wetgever, door in een overweging van een richtlijn te verwijzen naar dit Handvest, slechts het belang ervan wenste te erkennen, te meer daar het hoofddoel van het Handvest van de grondrechten een bevestiging uitmaakt van *“de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities en internationale verplichtingen van de lidstaten, uit het Verdrag betreffende de Europese Unie en de communautaire verdragen, uit het [...] [EVRM], uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof [...] en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (HvJ C-540/03, *Europees Parlement v. Raad van de Europese Unie*, 2006, 38). Hieruit volgt derhalve geenszins de rechtstreekse werking van het Handvest van de grondrechten.

2.1.7. Tot slot vraagt verzoekster om de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

- *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feite, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”*

- *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen beginsel van de rechten van verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaten.”*

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vragen niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. Bovendien is de Raad, gelet op artikel 234, derde lid, van het EG-verdrag, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak nog vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

2.1.8. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB C 364, 18 december 2000, 1).

2.2.1. Verzoekster stelt, in een tweede onderdeel van het middel, dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest dient te worden gewaarborgd omdat de Kwalificatierichtlijn en de Procedurerichtlijn direct verwijzen naar dit Handvest en dat de tekst van artikel 47 van dit Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert. Verzoekster verwijst voor het overige naar het eerste middel.

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest betreft verwijst de Raad naar de vaststellingen gedaan onder het eerste middel.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het volgende:

“Verzoekster heeft wel degelijk een nieuw middel aangebracht welk dienend is voor haar asielaanvraag.

Dat gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de facto de asielaanvraag van verzoekster onderzoekt ten gronde.

Dat zij hiervoor onbevoegd is.

Dat art. 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is.”

2.3.2. Met een dergelijke uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat zij nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aangebracht heeft en waarmee de verwerende partij geen rekening gehouden heeft. Voorts laat verzoekster na in concreto aan te tonen op welke wijze de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten is gegaan. De Raad benadrukt dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Verzoekster toont niet met concrete elementen aan dat de verwerende partij deze bevoegdheid overschreden heeft. Voorts moeten de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten ze op hem betrekking hebben. Uit artikel 51/8 van de Vreemde-lingenwet volgt dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “nieuwe elementen” de gemachtigde van de minister de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoekster en het relaas dat zij aldaar naar voor heeft gebracht. In casu wordt niet in concreto aangetoond dat artikel 51/8 geschonden werd, maar voert verzoekster enkel blote en vage beweringen aan.

Het derde middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

2.4. Verzoekster heeft geen gegrond middel – ook niet in de repliekmemoë – dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

T. LEYSEN.

De voorzitter,

M. BEELEN.